

Tijdens zijn verblijf in Santa Ana leerde hij over militaire discipline, de dynamiek van het vliegen, trainde hij in kleine eenmotorige lesvliegtuigen, leerde hij navigeren, 's nachts vliegen en lange afstanden afleggen. Na succesvolle afronding van de basisvliegopleiding in Santa Ana werd cadet Wiersema gestationeerd op Luke Army Airfield in Phoenix, Arizona, voor zijn vervolgopleiding. Daar zou hij trainen in grotere eenmotorige vliegtuigen, en het was op Luke Air Force Base waar hij op 30 oktober 1942 afstudeerde aan het cadetprogramma en zijn pilotenbrevet en de rang van tweede luitenant ontving. Hij werd vervolgens toegewezen aan het nieuw opgerichte 367e achtbommenwerpersquadron, waar hij als jachtpiloot zou vliegen. Van Luke Airfield reisde tweede luitenant Wiersema naar Millville (New Jersey) Army Airfield, waar hij twee maanden training onderging in het vliegtuig waarmee hij uiteindelijk met het 367e Jachtbommenwerpersquadron in de strijd zou vliegen: de P47 Thunderbolt.

De P47 was een eenmotorig vliegtuig en een van de belangrijkste jachtvliegtuigen van de oorlog. Het was anders dan alles wat luitenant Wiersema tijdens zijn training had gevlogen. Met een motor van 2000 pk en een gewicht van meer dan 8 ton was de P47 ontworpen om effectief te zijn voor bommenwerperescorte op grote hoogte, luchtgevechten en grondaanvallen op lage hoogte. De vleugels waren uitgerust met acht machinegeweren van kaliber 50 en het toestel kon tot 2500 pond aan bommen en lucht-grondraketten meevoeren.

Na zijn training in Millville sloot luitenant Wiersema zich aan bij het 367e squadron als operationeel inzetbare piloot. De volgende maanden in 1943 onderging het nieuwe squadron een gevechtstraining als gevechtseenheid. In september werd het squadron gereed bevonden voor gevechtdienst. Op de 25e arriveerden luitenant Wiersema en de rest van het squadron in Camp Kilmer, New Jersey, om zich voor te bereiden op een Atlantische oversteek en een gevechtsmissie in het Europese theater. Nadat ze hun vertrouwde P47's hadden ingeruild, gingen de piloten aan boord van het luxe cruiseschip dat was omgebouwd tot troepentransportschip, de S.S. Monterey, en sloten zich aan bij 6700 manschappen van de 2e Infanteriedivisie voor een reis naar Engeland. Ze vertrokken op 6 oktober vanuit New York. Een collega-piloot van het 367e squadron, luitenant Joe ('Haarloze Joe') Holloway, nu 90 jaar oud en woonachtig in San Antonio, herinnert zich dat het schip gedurende het grootste deel van de twee weken durende reis in een storm terechtkwam, voordat het op 18 oktober in Liverpool aankwam. Na ontscheeping reisde het squadron in konvooi van Liverpool naar Grimsby, een stad aan de oostkust van Engeland, waar het squadron na een paar dagen wachten de aankomst van hun gloednieuwe P47 Thunderbolts verwelkomde.

Luitenant Wiersema en de andere piloten van het squadron kregen training in luchtgevechten, het ontwijken van de vijand, het ondervragen van krijgsgevangenen en andere gevechtsgelateerde vaardigheden voordat ze werden overgeplaatst naar hun eerste operationele locatie, een basis van de Royal Air Force in Leiston, aan de oostkust van Engeland. Op 20 december 1943 vertrok luitenant Wiersema met zijn P47, genaamd de 'Lucky Strike', met het squadron voor zijn eerste gevechtsmissie: het escorteren van een groep B24-bommenwerpers die Bremen, Duitsland, zouden aanvallen. Tijdens zijn eerste gevechtsvlucht wist luitenant Wiersema ongetwijfeld dat zijn training voorbij was toen de piloten, volgens de squadronverslagen, hun eerste Duitse

jachtvliegtuig zagen, hun eerste salvo's Duits luchtafweergeschut en de explosie en fatale val van een B24-bommenwerper met elf bemanningsleden.

De komende zes maanden zou het squadron escortemissies met bommenwerpers en grondaanvallen uitvoeren. Gedurende die periode werd het squadron zou in januari 1944 verhuizen van RAF Leiston naar een RAF-basis in Raydon, Engeland. P47-piloot Joe Holloway herinnert zich dat de piloten ondergebracht in metalen Quonset-hutten en herinnert zich dat hij een hut deelde met luitenant Wiersema en tien tot twaalf andere piloten. Hij vat zijn rec samen collectie van luitenant Wiersema met de woorden: "Hij was wat ik een aardige vent zou noemen."

Op 13 april 1944 verhuisde het squadron opnieuw, dit keer naar wat een 'Advanced Landing Ground' werd genoemd nabij High Halden, Engeland. Op deze locatie bevond het squadron zich ongeveer 30 kilometer van de Engelse kust, en de missies van het squadron verschoven voor een groot deel van bommenwerpersescorte voor duikbombardementen ter voorbereiding op D-Day. Joe Holloway herinnert zich deze periode op High Halden: "Voor de zes weken voorafgaand aan D-Day bombardeerden we elke brug tussen Parijs en Normandië. "Lt. Wiersema van zijn kant voerde de zijne uit taken met onderscheiding. Hij ontving een promotie tot eerste luitenant en ontving de Air Medal voor 'verdienstelijke prestaties gedurende die tijd' deelname aan een luchtvlucht.' In juni 1944 was Lt. Wiersema nog vier keer genoemd vanwege verdienstelijke prestaties in vlucht, waarbij de laatste onderscheiding werd ontvangen op 2 juni 1944.

Op 5 juni vertrokken Lt. Wiersema en zijn P47 Thunderbolt vanuit High Halden met vijftien andere vliegtuigen van het 367th Squadron. Elk Het vliegtuig was bewapend met twee bommen van 500 pond. Hun missie was het bombarderen van een brug nabij St. Germaine, Frankrijk. Het squadron was gegroepeerd in vier vluchten van elk vier vliegtuigen. Luitenant Wiersema zat in Witte Vlucht. Milford 'Pete' Peterson, nu negentig jaar oud en woonachtig in Portland, Oregon, was op dezelfde missie en vloog met zijn P47 'Repeat' in Red Flight. Hij herinnert zich dat het luchtafweergeschut was erg zwaar toen ze het doel naderden. Peterson vertelt: 'Ik zat vlak achter Wiersema toen hij werd aangereden. Zijn vliegtuig is zojuist ontploft. Ik zal het nooit vergeten. Hij stond vlak voor mij.'

De leider van White Flight schreef in een rapport na de missie:

Luitenant Wiersema vloog onder mijn vleugel als Witte Vier. Wat betreft onze nadering om ons te richten op ongeveer 2000 voet, keek ik achterom om het zeker te weten als luitenant Wiersema zich in de juiste positie bevond, toen ik een grote uitbarsting van vlammen uit de motorkap van zijn motor zag komen. Het vuur helemaal omringde zijn romp van de motor tot de staart. Hij raakte ongeveer twee tot drie seconden later de grond en explodeerde. Het is mijn mening dat Lt. Wiersema geen kans had zijn vliegtuig te verlaten omdat hij er recht in ging.

De missie werd voltooid en als een succes beschouwd, maar luitenant Wiersema werd officieel als 'vermist' opgegeven. Op 7 juni werd, conform de procedures voor vermiste of gesneuvelde vliegers, de ruimte van luitenant Wiersema in zijn toegewezen tent op High Halden ontruimd van zijn uniformen en persoonlijke bezittingen, die uiteindelijk naar zijn aangewezen nabestaanden zouden worden verzonden. Milford Peterson herinnert zich luitenant Wiersema met de volgende

woorden: "Hij was een aardige kerel." Op 20 juni ontving de moeder van luitenant Wiersema, mevrouw Albert Wiersema, een telegram van het Ministerie van Oorlog waarin haar werd meegedeeld dat haar zoon vermist was tijdens een missie boven bezet Frankrijk. Er werden geen verdere details gegeven.

Maar details over het lot van luitenant Wiersema zouden later bekend worden. Terwijl het Amerikaanse leger vanuit de stranden van Normandië Frankrijk overstak en het Duitse leger voor zich uit dreef, werd het gebied rond Versailles en Parijs op 28 augustus 1944 bevrijd. Na de bevrijding benaderde een inwoner van het dorp Versailles, genaamd Roger Nicolleau, een officier van de lokale Franse Binnenlandse Strijdkrachten (het Franse Verzet) en deed het volgende verslag:

Op 5 juni 1944, rond 20:15 uur, toen ik terugkwam uit mijn tuin, zag ik dat een van de Amerikaanse jachtvliegtuigen van een groep die boven Versailles vloog, was geraakt door de Duitse luchtafweer en niet ver van de Porte de Bailly was neergestort. Op de daaropvolgende zaterdag, 10 juni, toen ik met mijn schoonvader wandelde, vond ik de exacte plek waar het vliegtuig was neergestort. Het vliegtuig, dat volledig was verwoest, was bij de inslag ontploft. Ik zag dat de piloot verkoold was. Ik zag dat op het rechterdeel van zijn shirt, dat min of meer onbeschadigd was, twee metalen identificatieplaatjes waren genaaid. Op elk plaatje las en noteerde ik: John A. Wiersema. Deze plaatjes waren van elkaar gescheiden door een stippellijn en ik zag de volgende naam, die kennelijk de persoon was die in geval van een ongeluk moest worden ingelicht: Mevr. Forest Cady, 621 1/2 Renchiworth C.T. – Clinton, Iowa.

Tussen de menselijke resten vond ik tien munten van Engels en Amerikaans geld en ik kon een zilveren dollar identificeren. Ik vond ook een rubberen zakkaartje van een soort rubberachtig doek, met daarop Frankrijk, Spanje, Duitsland en de Franse koloniën. Tussen dezelfde resten vond ik een verkoold kompas, een verkoolde aansteker, een brillenkoker, een hoek van een olijfgroene overhemdkraag met een witte metalen streep, en een zegelring met het opschrift: NIEW-School –F 1929. Aan de bovenkant van de ring zat een soort roodkleurige chaton. Naar mijn mening was dit sieraad van goud, aangezien de kleur niet veranderd was door de hitte. Het gewicht was zeker meer dan 20 gram. Ik wil u ook nog laten weten dat ik in een donkerrode portemonnee een foto van een brunette vrouw vond, evenals een blanco Amerikaanse cheque. Nadat ik deze voorwerpen zorgvuldig had verzameld, heb ik een graf gegraven en de stoffelijke resten van de vlieger begraven. Ik omringde het graf met geïmproviseerde middelen en plaatste er een kruis op zonder verdere identificatie, maar met een driekleurige kokarde. Ik onderhield dit graf altijd met respect en versierde het meerdere keren per week met bloemen. Zodra de bevrijding kwam, legde ik er een bloemenkrans op.

In februari 1945 lokaliseerde een afdeling Grafregistratie van het Amerikaanse leger, aan de hand van een kaart van de heer Nicolleau, de plek waar luitenant Wiersema was neergestort. Zijn stoffelijke resten werden van de geïmproviseerde begraafplaats gehaald en herbegraven op een tijdelijke militaire begraafplaats in Solers, Frankrijk. Een eenvoudig wit houten kruis met een metalen plaatje met de naam John A. Wiersema markeerde de plaats van de gesneuvelde piloot in vak E, rij 4, graf 74. Als herinnering dat rang in de dood geen privileges biedt, vermelden

legerdocumenten dat luitenant Wiersema begraven werd naast een soldaat van het 38e Infanterieregiment.

Tegen het einde van de oorlog waren meer dan 330.000 Amerikanen in het buitenland omgekomen, waaronder 40.000 luchtmachtmilitairen. De meeste doden die konden worden geborgen, zoals luitenant Wiersema, werden begraven op tijdelijke militaire begraafplaatsen. In 1947 nam het Congres Public Law 368 aan, die de nabestaanden van de soldaat of luchtmachtmilitair de mogelijkheid gaf om te beslissen of ze wilden dat de stoffelijke resten van hun dierbare permanent werden bijgezet op een door Amerikanen ontworpen en onderhouden begraafplaats in het buitenland, of gerepatrieerd naar de VS en geplaatst op een nationale militaire of particuliere begraafplaats. De familie van luitenant Wiersema koos ervoor om hem terug te laten brengen naar Fulton. Medio oktober 1948 werden de stoffelijke resten van luitenant Wiersema opgegraven van de Solers-begraafplaats, in een bruine metalen kist geplaatst en samen met enkele honderden andere lichamen begon Allan aan een terugreis naar de Verenigde Staten en naar huis aan boord van het speciaal daarvoor ingerichte Liberty Ship, de Carroll Victory. Speciale legerwagons onder 24-uurs erewacht vervoerden de met de vlag bedekte doodskisten van Brooklyn, New York, naar bestemmingen in de Verenigde Staten. De laatste etappe van luitenant Wiersema's reis vond plaats op 18 november met een trein van Chicago Northwestern naar Clinton, Iowa. De militaire escorte die luitenant Wiersema in die trein vergezelde, was zijn levenslange vriend en inwoner van Fulton, eerste luitenant Richard Mitchell van de luchtmacht.

Het terrein in Frankrijk waar Allan Wiersema stierf, is tegenwoordig een privéplek van rust en stilte. Als je net onder de oppervlakte kijkt, vind je bewijs van wat daar op 5 juni 1944 gebeurde: machinegeweerkogels; delen van een machinegeweermunitieband; een deel van een motorcilinder; een stuk pantserplaat. Allemaal bewijs van een offer gebracht ter verdediging van de vrijheid. Allan was de eerste inwoner van Fulton die tijdens de oorlog omkwam. Hij werd de volgende dag op Omaha Beach gevolgd door Paul Heun, en later door Allans neef Stewart Wiersema, en vervolgens Byron Snyder en Henry Post. Elk van deze jonge mannen bracht het ultieme offer voor onze vrijheid, een vrijheid waarvan we tijdens deze herdenkingsdag kunnen genieten. Ze verdienen onze eer en onze herinnering.

We herdenken Allan Wiersema.